

25è Premi de
narrativa curta
per Internet Tinet
(Premis Literaris
Ciutat de Tarragona
2021-2022)

Les filles de la nit i altres contes

J. Diu • C. Mowatt • S. Baraldés • P. Borrell
R. Gurrera • J. Guasch • A. Castelló
J.M. Prió • H. Hernández-Villaescusa
I. Calvet • Ll. Planellas • J. Prenafeta
M. Toledo • M. Pascal • J. Pacheco

LES FILLES DE LA NIT
i altres contes

Col·lecció Narrativa - 105

LES FILLES DE LA NIT
i altres contes

25è Premi de narrativa curta per Internet Tinet
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2021-2022)

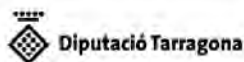
□■ Cossetània

Aquest llibre recull el conte premiat en el
25è Premi de narrativa curta per Internet Tinet
(Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2021-2022)
i una selecció dels millors relats que s'hi van presentar.

El premi Tinet l'organitzen i el convoquen
l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès
i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona.

Van integrar el jurat de la vint-i-cinquena edició:
Teresa Colom, Lluçia Ramis, Lurdes Malgrat, Xavier Mas
Craviotto, Albert Ventura i Amadeu Roig, com a secretari.

L'edició d'aquest llibre compta amb la col·laboració de:

Primera edició: octubre del 2022

© dels textos: els autors

© d'aquesta edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-218-6

DL T 681-2022

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva
incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per
cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

OBRA GUANYADORA

ÍNDIX

OBRA GUANYADORA

- Les filles de la nit 9
Jordi Diu Rubio

FINALISTES

- Sang sobre blau 17
Caroline Mowatt
- A trenc d'alba 23
Sílvia Baraldés Val
- Arrels..... 31
Rosa Gurrera Martínez
- Damnatge 37
Joan Guasch Torné

Eclipsi	47
<i>Àngels Castelló Martínez</i>	
El silenci de Frankenstein	53
<i>Henrik Hernández-Villaescusa Hirsch</i>	
El tetràedre.....	61
<i>Josep Maria Prió Peralba</i>	
Fum, fum, fum.....	69
<i>Ismael Calvet Valentín</i>	
La jungla dels autors inèdits.....	73
<i>Lluís Planellas Giné</i>	
La vigilant	83
<i>Jordi Prenafeta</i>	
Present des de l'absència	89
<i>Montse Toledo Mariné</i>	
Pronòstic mínim.....	95
<i>Miquel Pascal Pujadas</i>	
Rosa a l'empresa de mans	101
<i>Pol Borrell Falcó</i>	
Usos de la màquina del temps	107
<i>Jesús Pacheco Julià</i>	

LES FILLES DE LA NIT

Jordi Diu Rubio

GUANYADOR DEL 25è PREMI DE NARRATIVA CURTA
PER INTERNET TINET

Vivim on s'acaben els camins, vivim on l'herba és més alta. Els pixallits ens fan de coixí i els esbarzers ens cobreixen amb una abraçada. Vivim on quatre còdols, adobats amb fang i molsa i màgia, fan una llar, i vestides amb parracs de pell de gos cada nit fem un foc a terra, des que la primera dona va venir i nosaltres, antigues com la fosca, com el bosc, com la pedra que batega als nostres peus, li vam pintar l'esquena amb llengua de sang i li vam riure a cau d'orella.

Més velles que el sol, tan velles com la lluna.

Vivim en el cabrit, en el gat, en l'òliba. Vivim en els ulls que hi veuen de nit i de nit pugem a tocar del cim amb el parallamps on s'arrombolla la nuvolada, al prat envoltat d'alzines, amb una pedra que és nostra al mig, amb un forat amb una serp que hi viu. Hi fem el braç fins al colze i dins hi ha fang, espès i calent i vermell i olorós com un mal part, i avall de tot notem el llom de la serp com un cavall encabritat i riem, com riem, pensant com podrem fer-vos mal.

Perquè també vivim en vosaltres, en el martell que enfonsa el cap, en la mà que ofega. En el crit que de vegades se sent quan tothom fa veure que dorm. En el vell que plora per haver mort el seu fill, en la dona tancada a casa per la seva mare. En la gelosia que, com la cançó d'una cigala, rosega tothora el cor dels amants. En el fill no nat que enterreu darrere de casa, embolicat en un drap, en una tomba sense marcar.

Vivim en el vostre dolor, en la vostra maldat, que ens fa gust de dolç cascall.

Vivim en cadascun dels vostres camps, encara que no ho vulgueu, i som el talp i la guilla i el teixó, i portem les dents a la vista i un fil de bava que cau fins a terra, som la fil·loxera, som el míldiu i la podridura, som la saba negra que crema les vostres vinyes.

Som la tempesta, som el tro, som la calamarsa. Som el fred que fa que us bufeu les puntes dels dits al matí i no us deixa dormir a la nit. Ens escolem per cada racó de casa vostra, i ens en riem, de vosaltres, buscant escalfor, agafats de les mans i abraçats i sota una manta, preguntant al vostre déu per una mica més de foc, només, i llavors bufem amb totes les nostres forces i apaguem les brases amb l'alè ben humit perquè no es puguin tornar a encendre mai més. Som el gebre que us espera al matí, cobrint els camps, blanc com la pell d'un malalt.

Som l'aranya que es fica al bressol del vostre fill una calorosa nit d'estiu. Som grossa com la mà d'un nen, i tenim tants ulls com estrelles. Ens esquitllem entre els plecs del llençol, com una gruta amb pudor de sabó i de principi, els plecs ens fan pessigolles i ens amaguem entre els seus braços de mantega, quina fatigosa calidesa,

som la pota d'esquelet que li acarona la cara fins que el punxa i una gota minúscula de sang li rodola galta avall.

Som els llavis blaus del vostre fill agonitzant. Som el gra de raïm que rebenta amb un esclat de joia i emmetzina el vostre vi. Som el fred, l'alè gelat, les brases mortes.

I tot i així, ens busqueu.

Ens busqueu per la dona amb un secret i ens pregueu que la penetrem amb el pal d'una escombra i la remenem com un guisat fins que dins no pareixi més que estelles i carn. Per fer eixorca la terra del mal pagador, que només hi neixin escarabats i que el seu bestiar mori entre crits esqueixats com la porta d'una casa on han entrat a robar. A fer el vostre garrot més poderós que el de qui us vol treure els dos pams de séquia que sabeu que són vostres.

Avui ens busqueu per l'avi que voleu que deixi de menjar la vostra magra collita i de dormir al vostre millor jaç i ens demaneu una malaltia, una ensopegada, una coça només. Aquestes coses no les podeu demanar al vostre déu, i davant d'ell ajunteu les mans i alceu els ulls cap al cel, sou tan bons, tan mansos, tan pietosos. Però el cel no us mira de tornada, si de cas us mirem nosaltres, èbries de ser al cim, repenjades al parallamps i convocant la broma, convocant el pacte que hem fet. Doneu-nos la vostra pubilla només per una nit.

No us queixeu, el preu ja el sabíeu. I nosaltres riem i sabem que ens estarà esperant quan ens despertem a la nit.

Amb els cabells recollits, la faldilla fins als turmells, el cast mocador damunt les espatlles. Té només catorze anys, dieu abans de marxar i deixar-la sola al prat, asseguda damunt la pedra. Però no us gireu quan marxeu, no

veieu la serp que surt del forat i se li fica sota la faldilla i la mossega al pit, i feu veure que no senti el crit ni el plor ni el riure que fem, bell i salvatge i lliure, i us sembla sentir, just abans de sortir del prat, que ella també riu.

Li deslliguem els cabells, els pintem amb verdet de rierol, els guarnim amb lligabosc, amb còdols, amb branquetes i amb salamandres i amb formigues que se li passegen pel front. Li estripem la faldilla i el mocador i dansem al seu voltant, la pintem amb argila vermella i la cobrim amb una pell de mastí.

I sortim.

Enfilades als núvols som totes i som una, i li ensenyem el cim i el parallamps, la tempesta que ronca com un gat, la vall, viva amb una llum blava de llac subterrani. I li ensenyem a riure, i a enfonsar els peus a la boira fresca, i baixem rabents fins al bosc i llavors som les capçades dels arbres, els camins que no porten enlloc, i ella riu, primer amb una rialla silenciosa, els llavis amb prou feines entreoberts. I després, quan li hem mostrat tots els noms de les coses, i li hem ensenyat a conjurar la pluja, el tro i la pedra, i a deixar la terra erma com una vella, i a fer bessons a les panxes de futures mares, i a xiuxiuejar maldats i malediccions a les orelles dels homes, comença a riure, cada vegada més fort, cada vegada amb la boca més oberta. Plena, prenyada de tot, ara la vostra pubilla és lluna, racó, cuc, sal, maragda.

I és clar que no vol tornar a casa.

Una nit nostra dura mil anys.

Però tot i així veniu i la reclameu, i la crideu, temorosos del que li hàgim fet, encara més temorosos que s'hagi convertit en una de nosaltres, i ella vinga a riure,

asseguda a les banyes d'un cérvol, coberta amb la seva pell de mastí. I moltes nits jugueu a fet i amagar i de vegades ella crida amb veu d'espiguet «soc aquí» i «ajudeu-me» i nosaltres somriem, orgullosos de veure com la busqueu i com ella s'amaga entre els arbres, sota un rovelló, com rasca l'escorça de l'alzina i el roure i arrossega els peus entre els matolls. Vosaltres seguíu la remor, folls de preocupació, i rondeu pel bosc com perduts en un desert.

I ella encara, amb l'atreviment de la joventut, que tot ho vol i tot ho gaudeix, us visita. Obre la portella de l'hort i amb una unglya esventra les vaques i llegeix el vostre negre futur en les seves entranyes, i entra a casa vostra arrossegant un vestit vermell i humit, i, farts de joc, desperts per la por i la ràbia, l'endemà al matí li seguíu el rastre i la trobeu adormida entre els trèvols i els pixallits. Dubteu un moment. És aquesta, la vostra pubilla, la que es feia corones de violetes i no s'arromangava mai el vestit per vergonya? Llavors una formiga li travessa la parpella i l'agafeu pels cabells, i l'arrossegueu per les vostres quatre cases, per les vostres quatre vinyes, i li ensenyeu les vaques esventrades, els nens morts de gana, l'estúpida creu del vostre déu, i ella només riu, fins i tot mentre la porteu al molí, arrossegant-la per les pedres del camí, bruta, esquinçada, i fins i tot mentre li aguanteu el cap sobre la mola fa tot de riallades netes de nena petita, i quan la teniu ben agafada us hi afegiu vosaltres, amb tremolor a les espatlles i a les mans, i tots esclafim a riure durant un instant.

Beneït silenci, diu qui havia estat el seu pare. I nosaltres, dolorides com si ens haguessin arrencat un membre, tornem al prat, cadascuna feta fulla, guineu, llamp, i ens

reunim al voltant de la nostra pedra i en veu alta comptem les vostres filles i les nits que falten perquè torneu a venir-nos a buscar.